

پتروشیمی ایران در نقطه بازنگری؛ از صادرات حجمی تا اقتصاد چرخشی

گلوگاه تحول کجاست؟

صنعت پتروشیمی ایران در شرایطی قرار دارد که همزمان با محدودیت‌های خوراک، نوسان‌های ارزی و تشدید الزامات محیط‌زیستی در بازارهای جهانی مواجه است؛ در چنین فضایی، مفاهیمی مانند «اقتصاد چرخشی» و «دیجیتال سازی» به تدریج از سطح شعارهای مدیریتی فراتر رفته و به مؤلفه‌هایی تعیین کننده در بهره‌وری، رقابت پذیری و پایداری تولید تبدیل شده‌اند. الگوی سنتی توسعه مبتنی بر خوراک ارزان و صادرات حجمی، بیش از گذشته در معرض ریسک‌های ساختاری قرار گرفته و همین امر ضرورت بازنگری در مدل تولید، مدیریت منابع و شیوه‌های تصمیم‌گیری را برجسته کرده است. در این چهارچوب، بررسی نقش اقتصاد چرخشی و ابزارهای دیجیتال در کاهش ضایعات، بهینه‌سازی مصرف انرژی و ارتقای قابلیت اتکای تولید، می‌تواند تصویری روشن از مسیرهای پیش روی صنعت پتروشیمی ایران ارائه دهد؛ مسیری که نه تنها به کاهش هزینه‌ها، بلکه به ایجاد مزیت رقابتی پایدار در بازارهای داخلی و صادراتی منجر می‌شود. **علیرضا علی اکبری**، کارشناس زنجیره تأمین پتروشیمی در گفت‌وگو با «ایران» درباره «اقتصاد چرخشی» و «دیجیتال سازی» در صنعت پتروشیمی می‌گوید: «در ایران، مانع اصلی توسعه اقتصاد چرخشی و دیجیتال سازی معمولاً نه کمبود فناوری، بلکه ترکیب نامتوازن حکمرانی و سرمایه‌گذاری است.»

